

Punt de vista

Enric M. Sebastiani Obrador

Professor de la FPCEE Blanquerna (Universitat Ramon Llull)
President de la Federació Internacional d'Educació Física a Catalunya

En l'esport, vigilem les companyies

És freqüent llegir o escoltar discursos que parlen de les virtuts de l'esport com a generador de bons hàbits, de valors encomiables i d'actituds exemplars. No obstant, també tenim davant nostre exemples que recorren un espectre que va de terrible a es-
perpèntic.

Si bé és cert que les situacions específiques dels jocs i els esports ofereixen un marc ideal per contribuir a l'educació de les actituds i dels valors i de la gestió de les emocions, això no succeeix de forma gratuïta i espontània. Les persones que acompanyen els nens en aquesta pràctica esportiva són fonamentals per orientar la seva experiència.

Uns d'aquests acompanyants són els mitjans de comunicació. Sempre presents, la televisió i la premsa tenen com a objectiu informar i generar un pensament en les persones que, entre altres coses, faci que aquestes segueixin consumint aquests mitjans atenent bàsicament criteris de nombre de lectors o audiència. Estem acostumats a veure com fan bullir l'olla escalfant un determinat partit o creant expectatives davant d'un suposat fitxatge. No hi ha cap dubte que són coneixedors de la seva feina i saben com estimular els aficionats. En definitiva, són empreses que es mouen, òbviament, per criteris econòmics.

Però tot no s'hi val, si bé hi ha mitjans honestos i rigorosos, no serà la primera vegada que algun ha emprat estratègies dubtoses tot fent desaparèixer misteriosament un jugador o variant la trajectòria d'una cama que impactava en una altra...

Uns altres acompanyants ben importants són els professionals que procuren treballar, formar, millorar i educar els alumnes i/o esportistes en la seva escomesa i, sovint, amb el propòsit d'influir en ells

de forma integral tot procurant formar-los a nivell esportiu, però també personal, social i, per què no, espiritual.

Cal que aquests docents i tècnics tinguin la formació necessària per tenir una actuació correcta i una actitud modèlica. Tots sabem de la força o influència que aquests professionals poden tenir sobre els nens i nenes, actuant com a veritables referents. Això,

quan no els han pres el protagonisme els esportistes als quals admiren i als quals intenten imitar. Quantes vegades veiem que un nen o una nena celebra un gol o un set de tennis emulant els seus ídols i comportant-se com adults en miniatura.

Però la companyia per excel·lència és la família. Aquells pares i mares que, amb tota la bona voluntat, projecten en els seus fills totes les seves il·lusions i expectatives d'èxit (que potser ells no van aconseguir) i que ara amb la pràctica esportiva del seu fill hi veuen una oportunitat, els procuren estimular fins a extrems no sempre raonables. No serà la primera vegada que un nen plora o no vol anar a jugar més cap partit per la pressió que els seus parents exerceixen sobre ells.

D'altra banda, com si de *hooligans* es tractessin, alguns pares i mares sembla que s'hagin confós de partit i que estiguin en un altre lloc, amb els seus amics i es transformin en aquella mena de personatge cridaner, agressiu i,

a vegades, violent i maleducat que reparteix a tot allò que es mou i que li exigeix al seu fill o filla que actuï d'una forma similar, procurant cridar més que l'entrenador perquè li faci cas a ell i no a l'altre...

L'esport pot ser molt i molt bo, però cal que vigilem les companyies amb les quals van els nostres fills.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

El do de la tortuga

Una vegada, els animals celebraren una assemblea. L'ordre del dia constava d'un sol punt: queixes contra els que es defineixen animals racionals. O sigui, els homes. L'ovella, la gallina, la balena, l'ase, el porc, el lleó... van exposar les seves queixes. La mona parlà la darrera: «A mi em passen coses semblants a les vostres. Però jo, quan veig totes aquelles ganyotes, les moneries que em fan els adults i els nens, no entenc res. Ja no sé si la mona són ells o jo. Passo unes angoixes! Fins i tot, de vegades, tinc por d'haver-me convertit en home...» Tots els animals van riure a desdir.

Val a dir, però, que faltaven dos personatges a la reunió: l'aloosa i la tortuga. L'aloosa havia rebut una perdigonada molt forta i, per tant, envià la corres-

ponent excusa. La tortuga sí que arribà a la trobada. Arribà quan la resta d'animals ja en marxaven. Per cortesia i bona educació, els animals congressistes tornaren a la reunió.

La tortuga es queixà que els homes la volien per fer-ne un brou deliciós. I va dir: «Ningú no em demana el que és més preciós, allò que necessiten... la lentitud.» Un dels assistents intervingué: «Això que dius sembla una presa de pèl. De què els servirà la lentitud? Els humans diuen que els falta temps, que tenen poc temps. No els serveix de res la lentitud. Volen la velocitat per guanyar, estalviar temps...»

La tortuga continuà: «Aquest és l'error! No us adoneu que com més de pressa van, tenen menys temps; com més augmenta la velocitat, més escasseja el temps?» Féu una llarga pausa, tal com pertoca a una tortuga, i va dir: «Prou m'alegraria si em preguntessin el meu secret. Els faria entendre que només jo sóc la veritable rica en temps i que puc disposar d'aquesta preciosa cosa que manca als homes.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Agraïment i més

La setmana passada vaig acabar amb la qüestió de les propines. Que desapareguin del nostre món capitalista no és cap desgràcia si l'empresa paga al treballador el que és just. Però, cal reconèixer que molts s'hi declaren contraris, amb raonaments molt raonables, per així continuar la seva vida sense pensar en els altres, centrats en ells mateixos. L'egoisme, a més de ser pecat, causa trastorns en la personalitat. Recordo que fa anys venia per casa una noia que coneixia des de molt jove. Tot i que li donava molts consells, ella no sortia de la seva insatisfacció i angoixa. Jo cada vegada estava més convençut del seu egocentrisme, però, malgrat que li donava moltes indicacions cristianes, ella no progressava gens. Jo no m'atrevia a manifestar-li on tenia el focus del seu mal. Buscava quin llenguatge delicat havia de fer servir per no ofendre-la. Vaig resar per demanar ajuda i, finalment, em vaig atrevir a dir-li: «No t'enfadis, si continues així no abandonaràs mai les angoixes, el teu mal rau en el teu egoisme.» Temia una resposta airada, però em va dir: «És el mateix que em diu la psicòloga.» Vaig quedar sorprès. Tanta preocupació per part meua i resulta que la professional, cobrant, ja li havia dit el mateix! Des d'aleshores he perdut la por i parlo amb sinceritat quan convé. Sé que potser puc deixar de veure la persona, però ara sempre sóc sincer. Com que sé que sentir-ho pot representar una humiliació, no oblidó mai d'acompanyar les meves paraules d'una pregària.

Certament, les propines no són generositat, i els regals d'empresa per Nadal, tampoc, però alguns invents d'avui dia no representen cap millora de virtut. Penso en les notificacions de celebració de matrimoni, o d'un altre esdeveniment, en les quals s'hi adjunta un número de compte corrent per ingressar-hi diners, en profit de qui ho comunica. Ho trobo de molt mal gust. Aquesta iniciativa supprimeix la meua capacitat d'imaginació, el plaer de portar-los un regal, i d'acompanyar-lo d'una salutació cordial. Obsequiar és una de les coses més genuïnament humanes, els animals ho desconeixen.

De la mateixa manera que a casa tenim caramels per donar a les criatures quan ens vénen a veure, o refrescos o licors selectes, si són persones grans, hem de disposar d'alguna cosa per oferir, com a agraïment per la visita.

Una cosa semblant l'hem de tenir prevista quan sortim de viatge. Avui dia ningú no s'oblida de portar medicaments d'ús habitual, o per a imprevistos. Fins i tot s'han inventat aquesta capseta que anomenem *pastiller*. De la mateixa manera hem d'anar preparats per regalar. No podem oblidar el passaport ni els diners o la targeta de crèdit, ni la roba de recanvi, etc. Però tampoc els regals que tenim previstos per a les persones que hi trobarem i també per als casos imprevistos. En poso un exemple. A Centreeuropa hi ha unes monedes commemoratives que podem obtenir en màquines automàtiques a qualsevol hora del dia. No tenen valor legal, tampoc no són de metall preciós, però sí molt dignes. Sempre les busco al costat dels monuments importants. Les regalo dient, per exemple: «Mira, al Sacre Coeur vaig pensar en tu», o a Lourdes, o a Reims o a Colònia, o a Roma. Això quan torno. Quan me'n vaig m'emporto les del país, que són d'argent, per tant, més cares, però que mitja dotzena no desequilibren el cos, pel seu pes, ni el pressupost. Les he ofert a un sagristà molt amable, al Summe Sacerdot samarità o al Cheij de Petra o als amics que no pensava veure. Sempre han estat acceptades amb complaença i ajudaran que sigui recordat amb afecte.